

quod quando vultis, vos estis super omnes homines placidus & benignus, nec habetis parem in Mundo omnium virtutum: & cum vultis, vos estis trux, horridus, & terribilis super omnes, & aliud de vobis non diximus. Ipse autem, dimisso Domino Eccelino, vocavit Marchionem, quem eodem modo interrogavit, cui ferè per eadem verba, ac si fuissent præmeditata, Dominus Marchio respondit Regi. Equitaverunt postea ad invicem, sic loquendo, usque ad Civitatem Imolæ; sed ibi Dominus Rex misit Marchionem in Marcham Anconæ, Dominum autem Eccelinum duxit secum Romæ, ad accipiendum diadema.

Qualiter Rex misit in Anconam Marchionem, & secum Romam duxit Dominum Eccelinum.

Nunc autem in ejusdem Regis præsentia, precibus ejusdem Regis, sibi ad invicem Marchio, & inde Dominus Eccelinus servitium & amorem promiserunt, & sic ivit Marchio in Marcham Anconæ, & Dominus Imperator ivit Romam, deducto secum Domino Eccelino. Cum autem diadema recepisset Rex, factus Imperator, in reditu suo, Romani secundum suam antiquissimam consuetudinem bello commisso & proelio, pugnaverunt fortiter cum Imperatore. In quo bello quidam nobilis, & pulcherrimus miles Domini Eccelini, quem secum duxerat à Tervisio, mortuus est, ibique jacet sepultus. In ipso verò bello Dominus Eccelinus sic egregiè pugnavit, quod super omnes bellandi obtinuit principatum. Unde fortius gratiam Imperatoris, & omnium Principum ampliavit.

Qualiter Rex factus Imperator condemnat Vicentinos.

Reverfus est nunc Imperator, & condemnat culpabiles Vicentinos in sexaginta millia libras denariorum Veronensium, sibi dandas, quas Dominus Eccelinus sibi dare promisit, si habuerit per ipsum regimen Civitatis Vicentiæ. Dominus autem Imperator, quia, antequam ivisset Romam, ceperat Comitem ipsum, quem detinuerat invitum, donec (28) fecit venire Dominum Drudum, liberum & de carceribus absolutum: & ibi pro suo Legato, & Rectore posuerat Dominum Gulielmum de Lando nobilem Civem Placentinum, qui Civitatem regebat pro Domino Imperatore, remoto & cassato Domino Comite Bonifacio de Sancto Bonifacio de sua (29) Potestaria. Præcepitque tunc eidem Domino Gulielmo, quod regimen Civitatis Vicentiæ dimitteret eidem. Concedendo eidem Domino Eccelino Civitatis Vicentiæ plenissimam Legationem. Et Comiti Guidoni Guerræ de (30) Bobbio, cui ipse in custodiam antequam ivisset Romam, concesserat omnes captivos, qui fuerant capti apud Sandrigum, præcepit, quod de illis captivis se regeret arbitrio Domini Eccelini.

(28) Melius faceret.

(29) Legendum Potestaria præcipit tunc eidem, &c.

(30) De Bobbio.

(31) Lege sequi.

Quomodo Dominus Eccelinus habuit regimen Civitatis Vicentiæ à Domino Imperatore.

Venit Vicentiam Dominus Eccelinus, & sumto regimine Civitatis utraque pars tam amicorum, quam inimicorum juravit (31) sequendi ipsum, & habere in Rectorem, & Potestatem, ac Domini Imperatoris Legatum. Modò habet Dominus Eccelinus Vicentiam; Salinguerra Ferrariam; Marchio, & Comes Veronam, & Mantuam: Comes autem Guido Guerra de Bobbio captivos per Dominum Eccelinum tenet, & custodiri facit. Quorum finis talis fuit, videlicet, quod illa occasione Comes Guido, Pilius Vincentii, Holdracus, & plures alii occasione illa periisse dicuntur. Dominus autem Conradus de Vivario, precibus amicorum veterum Domini Eccelini, & quia ejus erat quasi domesticus, propinquus, & familiaris amicus, dimissus est de carceribus, & sanus & incolumis rediit ad Civitatem.

Nunc fugiunt de Civitate Vicentini quamplures, spretis Domini Eccelini mandatis, quos ipse bannivit, & eorum bona publicavit. Tunc Castrum Grancone, in quo fugaces (32) gueriendo manebant, obsedit, & eo devicto destruxit. Fugiunt ad Sanctum Bonifacium, ad Civitatem Veronæ, omnesque inimicantur Domino Eccelino.

Pars autem Domini Eccelini de Verona fugata, venit Vicentiam; & qui volunt, ibi securi morantur. Inter quos venit Marchio Bonifacius, cum matre sua Vicentina, & morantur cum Domino Eccelino in Domo Palatii Vicentini, ad expensas Domini Eccelini. Magna guerra est inter Vicentinos, qui morantur intus, & Vicentinos, qui sunt extra Civitatem.

Interim eligitur in Potestatem Veronæ Dominus Bartholomæus de Palatio. Hic hortatu, & consilio Marchionis, & Comitis Bonifacii, movit exercitum contra Dominum Eccelinum, & contra Civitatem Vicentiæ, amicis ex omnibus Civitatibus undique conquisitis. Fuit ibi Mantua cum Cremona, Regium, Brixia, Papia, atque Verona cum magna militum quantitate, (33) & Verona totis viribus, & cum Carrocio. Expugnaverunt Villam Leonici, ipsaque devicta, obsederunt & Castrum. Quo similiter devicto, veniunt prope Civitatem, usque ad Pontem Altum, qui distat ab Urbe per milliarium tantum, ibique castrametati steterunt. Dominus autem (34) Eccelinus solummodo partem suam, & eos, qui remanserant in Civitate cum quantitate militum, & peditum de Tarvixio, quos precibus & amore quæsit, habuit in sua defensione paratos. Qui, tamquam rugiens leo, tantæ fuit præsumtionis, & audaciæ, quod cum illis extra Civitatem, Ponte Alto inter ipsos tantum mediante, venit in campum. Bello itaque commisso, Marchio, & Comes cum parte sua versi sunt in fugam. Capti sunt quamplures de majoribus & melioribus Civitatis Veronæ, & ex omni natione Civitatum prædictarum, quæ venerant in exercitu cum Verona, fuerunt plures capti. Fugit Marchio,

(32) Guerrizando infra.

(33) Melius sed.

(34) Alii etiam.